

»Og I, brødre, må ikke blive trætte af at gøre det gode«. (2. Tess. 3,13)

Det nye livs kraft

Paulus skriver, at ingen kan sige: »Jesus er Herre!« uden ved Helligånden (1. Kor. 12,3).

Vi må lytte nøje til hans ord, at ikke vi skal misforstå dem. Vi gennemlever en tid, hvor der tales meget om Helligånden, og hvor meget af det, der hævdes, beror på dybe misforståelser.

Hvem siger det?

Hvem siger, at Jesus er Herre? Er det Helligånden, der siger det? Bekender Helligånden Jesus som Herre?

Nej, det gør han ikke, thi Helligånden er Gud og er altså selv Herre.

Det er det genfødte menneske, der bekender det – og han er i modsætning til alle andre mennesker i stand til at bekende det, fordi Helligånden bor i ham. Derfor siger Paulus, at ingen er i stand til at bekende det uden ved Helligånden. Ånden har oplyst den genfødte kristne derom. Det kan jo ikke ses, ikke bevises, ikke føles. Ser du dig omkring i verden, er der ikke meget, der tyder på, at Jesus er Herre.

Tilmed er han en historisk person, der levede for 2000 år siden. Hvordan kan han være Herre i dag? Det kan intet menneske forstå af sig selv, og det kan intet menneske bekende uden ved Helligånden.

Men det er altså ikke Helligånden, der bekender det; han giver den genfødte lys derover og kraft til at bekende det.

Dette er vigtigt at fastholde, thi det betyder, at Helligånden ikke gør mennesket til et medium eller et orakel, hvorigennem Han, Ånden, siger, at Jesus er Herre. Hvis det var sådan, havde bekendelsen jo ingen virkelig betydning, thi så var mennesket kun et redskab, men ikke en fri person, der selvstændigt og oprejst bekendte på eget ansvar, at Jesus er Herre.

Helligånden skaber ikke medier, men frie, selvstændige personer, der ikke er redskaber, men genfødte mennesker med en frigjort vilje og en frigjort selvstændighed.

Det har været en ulykkelig ting ved mange af de bevægelser, der gerne vil understrege Helligåndens betydning, at de ikke har været tilstrækkeligt klare på dette afgørende punkt. Derfor har mange fået den opfattelse, at de skulle »slippe til« og lade »Ånden« gøre med dem, hvad den nu ville. De skulle altså modstandsløst hengive sig til, hvad der blev kaldt Ånden. Det er ikke ufarligt. Mange blev ulykkeligvis upersonlige medier i stedet for frie personligheder.

Derfra til forførelserne er der ikke så langt. I dag har man mange sørgelige udslag heraf. Gamle mennesker opfører sig aldeles barnagtigt og uværdigt, men siger, at det er Helligåndens kraft.

Så aflægges der ikke noget sandt vidnesbyrd; der gives derimod verden det indtryk, at Helligånden skaber underlige mennesker, der danser omkring, råber højt og kalder det for Åndens kraft.

Sådan var det ikke pinsedag. Det var ikke apostlene, der var *ude af sig selv*, men den tilstrømmende skare af uigenfødte mennesker (Ap. G. 2,12). Apostlene var mere end nogen sinde sig selv, thi nu var de, hvad Gud havde bestemt dem til. Og han havde ikke bestemt dem til at være medier; det var de heller ikke, da de talte i andre tungemål, thi det var ikke Ånden, der talte igennem dem, men der står udtrykkeligt, at *de* begyndte at tale i andre tungemål (vers 4) – det var altså ikke Ånden, der begyndte at tale i andre tungemål igennem dem – nej, det var dem selv, der begyndte på det, men det var Ånden, der satte dem i stand til det.

Der står også, at Ånden indgav dem at *forkynde* (vers 4) – men at forkynde forudsætter, at forkynderen er ved sine sansers fulde brug og altså ikke er et viljeløst og modstandsløst medium eller et orakel.

Jeg ønsker ikke at såre nogen med disse bemærkninger. Vi er imidlertid så langt inde under forførelsernes angreb, at det er nødvendigt at høre, hvad Paulus siger i denne sammenhæng.

Evangeliet skaber ikke mennesker, der drages med en kraft, de ikke tør stå imod, til noget, der gør dem til karikaturer af det sandt mandige eller sandt kvindelige. De, der drages af forførende åndsmagter, vover derimod ikke at gøre modstand (se 1. Kor. 12,2).

Hvad er vidnesbyrdet?

Peter sluttede sin prædiken pinsedagen med disse ord: »Så skal da hele Israels hus vide for vist, at den Jesus, som I korsfæstede, *ham har Gud gjort både til Herre og Kristus*« (Ap. G. 2,36).

Dette sagde han – dette sagde alle de andre – det er vidnesbyrdet, som Gud ved sin Ånd giver os kraft til at aflægge lige til det sidste.

Den første, der aflagde dette vidnesbyrd i hele Åndens kraft, var *Stefanus*. Men da han aflagde det, var der intet uden Guds Ånd, der støttede ham i hans vidnesbyrd.

Hans fjender overfaldt ham og slæbte ham med sig (Ap. G. 6,12) – men så kan Jesus da ikke være Herre, thi hvis han var det, ville han holde med Stefanus og gribe ind imod hans fjender!!

Da han havde forkyndt dem sandheden, stormede de alle som en ind på ham, slæbte ham uden for byen og stenede ham (kap. 7,57-58) – så kan Jesus da slet ikke være Herre! – det er jo tydeligt for enhver, at Stefanus' fjender har herredømmet!!

Men Stefanus sagde, hvad ingen kan sige, slet ikke i sådanne omstændigheder, uden ved Helligånden: »*Jesus er Herre!*«

To gange sagde han det, så det aldrig kan glemmes. Først sagde han: »*Herre* Jesus, tag imod min ånd!« Så faldt han på knæ og råbte med høj røst: »*Herre*, tilregn dem ikke denne synd!«

Han hverken forargedes på Herren eller fornægtede ham, men bekendte, medens stenene hagledes ned over ham, at Jesus er Herre – d.v.s. *hans* Herre – men også *hans fjenders* Herre – altså Herre *i denne situation* med alt, hvad den indeholdt af ondskab, mørke og had!

Et sådant vidnesbyrd kan intet menneske aflægge uden ved Helligånden, d.v.s. ved kraftens og kærlighedens Ånd.

Hvornår modtager vi denne kraft?

Det er en kraft, der overvinder verden. Hvornår giver Gud os den? Det svarer apostelen *Johannes* på med disse ord: »Alt det, som er *født af Gud*, overvinder verden« (1. Johs. 5,4).

Den skænkes os altså i og med den nye fødsel. Når Gud skænker et menneske det nye liv *ovenfra*, er det et liv, der sejrer over verden.

Vor Herre Jesus lægger afgørende vægt på, at et menneske bliver født *ovenfra*, født *på ny*, født *af vand og Ånd*. Den nye fødsel er en nyskabelse af gennemgribende karakter; den sammenlignes med en *opstandelse fra døde*, hvormed det er sagt, at den ligger helt udenfor menneskets egne muligheder; den nye fødsel er i sandhed en fødsel *ovenfra*, altså Guds værk alene.

Det må vi holde os klart for øje, thi i vore dage møder vi mange uigenfødte mennesker i menighederne. De deltager i menighedernes aktivitet – de er ivrige – mange af dem er tiltalende – de nævner Jesu navn i sang og tale – men de er ikke født på ny. Man kan godt have »besluttet sig for Jesus« ved et vækkelsesmøde uden dermed at være blevet født på ny.

Der er adskillige præster i folkekirken og frikirkerne, der ikke er født på ny – adskillige menighedstjenere – og i sangkorene er der mange.

Det er alvorligt at tænke på, at man kan tale og synge om Jesus – juble og danse og deltage i mimen og drama – ja endog tale i tunger og profetere uden at være født ovenfra – altså uden at være kommet ind i Guds rige!

Vi bærer sammen et stort ansvar. Vi må se til, at Guds frygt ikke udtyndes, thi så er der ingen dom over kødet og dermed intet virkeligt behov for at blive født på ny.

Kristne forældre må bønfalde Gud om, at deres børn bliver født på ny og ikke bare kommer med i menighedsaktiviteten som noget selvfølgeligt.

Thi menigheden er på vej ind i svære tider og er kaldet til indtil det sidste at aflægge Stefanus' bekendelse, at Jesus er Herre – og det kan kun ske ved Helligånden, d.v.s. ved Guds egen kraft.

Vidnesbyrdet: »Jesus er Herre!« er i sit inderste væsen en afgørelse af, *hvem vi tilbeder*.

Dette vidnesbyrd ville man ikke tåle i de kommunistiske stater. Det kostede mangfoldige af vore trossøskende livet at fastholde bekendelsen.

Når Antikrist træder frem, vil han ikke tåle dette vidnesbyrd og denne bekendelse. Enhver, der ikke vil tilbede hans billede, skal ikke have lov til at leve.

Sandelig behøver vi det nye livs guddommelige kraft til at bekende indtil det sidste: »Jesus er Herre!«

Undere, tegn og kraftige gerninger

Stefanus, der var fuld af nåde og kraft, gjorde store undere og tegn blandt folket (Ap. G. 6,8), men hans vidnesbyrd helt ind i martyrdøden: »Jesus er Herre!« var en større kraftudfoldelse end hans undergerninger og fik også større betydning.

Det er muligt, at Herren her i afslutningens tid vil udruste sin menighed, så der atter sker store undere og tegn blandt folket. Han er imidlertid Herre og bestemmer derfor suverænt, om undere og tegn tjener hans sag bedst.

Vi lever i en ond og vantro slægt, der kræver tegn, og det kan være, at Jesus, der er Herre, siger, at der skal ikke gives dem noget tegn.

Men menigheden skal altid aflægge bekendelsen i og ved Ånden: »Jesus er Herre!«

Dagen nærmer sig, da i Jesu navn

hvert knæ skal bøje sig i Himmel og på jord og under jorden, og hver tunge skal bekende til Gud Faders ære: »Jesus Kristus er Herre« (Fil. 2,10-11). Når han åbenbarer sig i megen kraft og herlighed og synligt underlægger sig alt, da er det ikke muligt for nogen skabning, end ikke hans fjender, at sige noget andet.

Men indtil da er det de genfødtes hellige og herlige forret at kunne sige det ved Ånden under alle forhold, selv de sværeste!

Det siges dagligt af Guds udvalgte. Nogle sidder i dybe og uforståelige vanskeligheder, prøvelser og sorger – men de siger til Gud Faders ære: »Jesus er Herre – han kender alt dette til bunds, og han råder og styrer og fører sin vilje igennem!« Andre er berøvet alt og er helt hjælpeløse – men de bekender til Faderens ære: »Jesus er Herre!« Andre igen er på vej ind i døden, men de siger: »Jesus er Herre!«

Dette er dyrebart for Gud. Han kunne jo ved undere og kraftige gerninger gribe ind og hjælpe dem på den måde – men de siger ved Ånden: »Han er Herre, hvad enten han griber synligt ind eller ej!«

Ja, Jesus er Herre – han er det i uindskrænket betydning, thi alt er ham underlagt, og han har al magt i himmelen og på jorden!

Veltalenhed og visdom

Der er et fag, der kaldes *homiletik*, d.v.s. prædikekunst! Det undervises der i på præsteskoler og bibelskoler. Man lærer, hvordan man skal bygge en prædiken op, og hvorledes man skal holde den. Jeg er overbevist om, at det fag har gjort mere skade end gavn.

Paulus siger i hvert fald: »Da jeg kom til jer, brødre, kom jeg heller ikke og forkyndte jer vidnesbyrdet fra Gud med fremragende veltalenhed« (1. Kor. 2,1).

Hvorfor gjorde han ikke det? Af flere grunde!

Fremragende veltalenhed henleder opmærksomheden på taleren og skaber måske en vis beundring for ham. »Det var en strålende prædiken!« siger man og går aldeles upåvirket hjem som en, der har vurderet forkyndelsen. Man er ikke blevet tiltalt af Gud, men har nydt og beundret et udmærket foredrag om de evige ting!!

Således risikerer veltalenhed, især hvis den er fremragende, at sætte forkynderen i forgrunden og Jesus i baggrunden – han er blevet et »emne«, som taleren behandler og »behersker«!

Dermed suger veltalenheden kraften ud af evangeliet!

Ingen, der lyttede til Herren, da han

gik omkring og forkyndte evangeliet om Guds rige, kaldte ham veltalende og beundrede hans fremragende veltalenhed. Han talte ikke som deres skriftkloge, men som en, der har *myndighed* – *guddommelig myndighed* – ingen beundrede hans foredrag – man blev ramt i sit inderste og blev enten vred, eller også bøjede man sig for ham.

Ude ved Golgata med den korsfæstede for øje forstummer al veltalenhed – der udgår en dom over os – her taler Gud, og hans tale er *Ånd og liv* – hans tale er *kraft*!

Paulus ville ikke vide af andet end Jesus Kristus som korsfæstet – dermed var enhver form for veltalenhed udelukket! Ingen, der forkynder korsets ord, føler, at han behersker et emne; han føler sig derimod uværdig til at tale om en sådan Frelser – mindst af alt vil han brillere. Hans eneste ønske er, at ordet om korset, der kan nedbryde den stærkeste mand og få ham til at falde sammen i syndserkendelse og syndsbevidsthed, må lyde i Ånd og sandhed og skabe den tro, der bygger på Guds kraft alene.

Visdom

Ude ved den korsfæstede Frelser bryder al menneskelig visdom sammen og dømmes som dårskab. Ingen føler sig klog og viis derude. Ingen siger: »Kristi kors stemmer helt med, hvad jeg havde tænkt mig om tilværelsen!«

Derfor kan ordet om korset aldrig forkyndes med menneskelig visdom. I den er der ingen kraft. Den kan være *interessant* og muligvis vække tilhørernes interesse, men der skal langt mere til for at genføde et menneske.

Den stemmer muligvis med tidens tankegang, men der skal også langt mere til end tidens tanker, om en synder skal frelses.

Korsets ord er dårskab for verdens viise, men denne dårskab er i stand til, hvad al verdens visdom ikke formår: at overbevise om dom og om synd og om retfærdighed.

Denne verdens visdom henvender sig til tilhørernes forstand, men Ordet om korset går *dybere* end til forstanden – det går helt ind til *samvittigheden* og vækker den.

Paulus siger, at hans tale og hans budskab »virkede ikke ved visdoms overtalende ord, men ved Ånds og krafts bevis, for

at jeres tro ikke skulle bygge på menneskers visdom, men på Guds kraft» (1. Kor. 2,4-5). Den menneskelige visdom kan muligvis ved hjælp af logiske argumenter og tankekonstruktioner få mennesker overtalt til at tro, at Jesus er Guds søn og verdens Frelser, men en sådan tro mangler kraft og bryder nemt sammen. Det er tvivlsomt, om apostelen ville kalde den for *tro*. Den er jo virket af mennesker, ikke af Gud.

En sådan »tro« ville Paulus ikke skabe. Derfor afstod han bevidst fra at fremtræde med menneskelig visdom og fremragende veltalenhed, thi det er kødelige midler, der kun frembringer kødelige resultater.

Når man ikke fremtræder som en meget klog mand og ikke taler fremragende godt, hvordan virker man da? Da er man jo svag. Ja, men er man i sin svaghed fyldt af Guds Ånd, da virker den – og den virker bedst, når den ikke hindres af menneskelig styrke, veltalenhed og visdom! Da virker Guds Ånd, så ordet om korset, fremført i ydmyghed og frimodighed med de ord, som Ånden nu finder de rette, og som forkynderen derfor bruger, langt ud over, hvad veltalenheden og visdommen formår – da bryder korsets ord tankebygninger ned, øverbeviser om synd og kalder

til omvendelse og tro – det er, hvad Paulus kalder for *Ånds og krafts bevis*, nemlig Helligåndens indre bevis i samvittighederne, at nu er det Gud, der taler – nu er det ham, der dømmer, ham, der kalder til frelse – og nu skabes den *tro, der ikke bygger på menneskelig visdom, men på Guds kraft* – den tro, kun det genfødte menneske ejer.

Ordet om korset

Ordet om Ham, der blev korsfæstet i svaghed og lever ved Guds kraft, er betroet os. Det er Guds ord om Guds frelse.

Det ord er en *hemmelighed*, thi det er ordet om Kristus, der er *Guds hemmelighed*.

Det kan derfor ikke bringes videre som en selvfølgelighed. Efter sit indhold er det alt andet end en selvfølgelighed, og det er også alt andet end en selvfølgelighed, at tilhørerne kan forstå det. Hvem har mulighed for at fatte Guds hemmelighed?

Derfor kan det ikke bringes ind i hjerterne ved veltalenhed. Det kan heller ikke åbenbares af menneskelig visdom. Det kan som altovervejende hovedregel heller ikke forkyndes af sangkor og musik, slet ikke af rockmusik, der er en direkte hån af

det hellige.

Men mennesker, der selv er præget af korsets ord og derfor ikke fremtræder, som var de noget i sig selv, de får lov til i deres svaghed og afhængighed af Guds Ånd at bringe det til andre, så hemmeligheden åbenbares, og Guds Ånd skaber liv ud af døde og dermed en levende tro, der ikke bygger på andre menneskers overtalelser eller pressio.

Nogle bringer det videre i deres vidnesbyrd – nogle ganske få er også sat til at forkynde det.

De er ikke uddannet i veltalenhed, og hvis de er det, må de bringe al deres veltalenhed hen til korsets fod – de er uddannet i efterfølgelsens skole – det er nemlig kun i samme grad, som vi er Jesu efterfølgere, vi også er hans tjenere i vidnesbyrds og Ordets tjeneste.

Vidunderligt, at der i vort land er så mange »små« kristne, der i svaghed uden al veltalenhed repræsenterer evangeliet og ved deres vidnesbyrd bringer det til høj og lav. Vidunderligt, om der var lige så mange Ordets sande forkyndere – men det er der langt fra!

Måske bør vi bede mere indtrængende herom!

Lad os ikke blive trætte

Det er en svær prøvelse for mange, at de har gjort Guds vilje, men kun høstet modgang deraf!

Der er forældre, der har bedt for deres børn fra deres undfangelse i moders liv, men børnene er nu på vilde veje.

Der er mange, der trådte hjælpende til, når deres venner var i nød, men de har høstet utak derfor.

Mange har tjent i Ånd og sandhed, men man har vendt sig fra dem og frasagt sig deres indflydelse.

Hvem kender ikke til skuffelser af den ene eller den anden art? Så melder trætheden sig – og med den mismodet – og med den fristelsen til at give op.

Paulus siger imidlertid: »Når vi gør det rette, da lad os ikke blive trætte, thi vi skal høste til sin tid, såfremt vi ikke giver tabt« (Gal. 6,9).

Vor Herre Jesus

Han gjorde kun det rette. Og han gjorde det altid fuldkomment. Når vi gør det rette, klæber der sig visse mangler og brist derved. Han var en velsignelse, hvor han kom. Han helbredte de syge, han gav de elendige nyt håb, han talte livsalige ord, der aldrig kan forgå – men medens han vandrede hernede, høstede han kun stigende modstand, had og forfølgelse, og til

sidst hang han udspændt og nøgen på et kors, forkastet og forladt.

Han kendte fristelsen til at blive træt. Engang udbød han: »Hvor længe skal jeg tåle jer?«

Men han bukkede ikke under for fristelsen. Der står om ham, at han er troens banebryder. Han banede vej for troen gennem al træthed, og når vi har ham for øje, hjælper han os til at holde ud.

Herren så frem til den glæde, der ventede ham, og det satte ham i stand til at blive ved med at gøre det gode endog på korset, hvor menneskeheden gengældte ham alle hans velgerninger med at give ham hen som en misdæder.

Således sejrede han. Han blev ved med at gøre det gode, og det gode indeholder altid sejren over det onde.

Han skal sandelig høste! Hele den frelste skare, utallig stor, og hele den genrejste, forløste skabning er hans løn – lønnen for al hans møje!

Apostelen Paulus

Han skulle lide meget for Navnets skyld, og hans sværeste lidelser var formentlig skuffelserne, som hans åndelige børn beredte ham. Alle i provinsen Asien forlod ham til sidst. Og ingen kom ham til hjælp, da han skulle forsvare sig for kejseren.

Nu og da kommer hans ængstelse for at »have løbet forgæves« til udtryk. Han taler også om sine bekymringer for alle menighederne. Korintermenigheden voldte ham store sorger. Galatermenigheden var lige ved at bringe ham til fortvivlelse. Han kendte til søvnløse nætter, til uro i sjælen på grund af menighedernes tilstand – også han var fristet til at give efter for trætheden – men han gjorde det ikke.

Han blev ved med ikke blot at *tænke* på at gøre det gode, men at *gøre* det!

Han kunne med god grund sige: »Nu orker jeg ikke mere!« men det sagde han ikke, thi han kendte sin Herre og Frelser for godt til at sige sådan noget.

Har han arbejdet forgæves? Eller skal han høste? Vi er ikke i tvivl om svaret! Der er løn for al hans møje!

Den fattige enke

Hun er et forbillede for alle os små, almindelige kristne, der i sammenligning med den store apostel føler os som ingenting.

Hun bad og bad – og det så længe ud til at være forgæves. Hun fristedes til at give op på grund af træthed, men hun gav ikke op.

Herren kalder hendes udholdenhed og overvindelse af trætheden for tro. Hun tænkte ikke på at bede, men gjorde det.

Derfor sejrede hun over mismodet, håbløsheden og trætheden.

Apostlenes breve er stilet til små almindelige kristne som os. De indeholder mange formaninger, der er en hjælp til ikke at give op, men blive ved med at gøre det gode.

Peter går så vidt, at han siger: »Finder I jer i at lide, skønt I gør det gode, da er I under Guds nåde« (1. Peter 2,20). Det er en del af vort kald. På den måde overvinde man trætheden, irritationen, ulysten – og giver ikke op.

Ganske vist mener vi, at når vi gør det gode, vil vi blive lønnet med en god behandling, men sådan er kristenlivet ikke. Det gode fører til modgang – modgangen vil standse os i fortsat at gøre det gode – lader vi os standse, bukker vi under for trætheden – men fortsætter vi med at gøre det gode, er det en hjælp til at overvinde trætheden med alt, hvad den rummer af farligt for sjælen.

Vi skal høste

Apostelen siger, at vi skal høste til sin tid, såfremt vi ikke giver tabt. Han siger ikke, at vi skal gøre det rette for at få løn, men han siger, at det aldrig er forgæves at gøre det rette – end ikke når det ser forgæves ud.

Det er en stor opmuntring. Forældre, der tilsyneladende har bedt forgæves for deres børn i årevis, kan stryge ordet *forgæves* af deres ordforråd. Den fattige enke tog ikke det ord over sine læber, langt mindre ind i sit hjerte. Forældrene skal høste til sin tid, såfremt de ikke giver tabt.

I min ungdom gjorde pastor *Prips* drøm et stort indtryk på mig. Han så nogle

engle stå bedrøvede, støttende sig til deres spader. Hvorfor var de så bedrøvede? De havde gravet en lang grøft, og der manglede kun nogle meter, så var de henne ved det rindende vand, som skulle flyde gennem grøften: Hvorfor var de holdt op med at grave? Fordi de hellige var holdt op med at bede!

Giv ikke tabt, thi I skal høste *til sin tid*, d.v.s. den af Gud bestemte tid.

Og alle, som gør det gode, men ikke har høstet andet end skuffelse deraf, fortsæt med at gøre det rette! Gengæld ikke ondt med ondt eller skældsord med skældsord, men velsign hellere. Bliv ikke træet.

Paulus fortsætter: »Så lad os da, mens vi har lejlighed til det, gøre godt imod alle, men især imod dem, der har hjemme i den samme tro.« Der kommer måske en tid, da vi ikke har lejlighed til det. Endnu har vi lejlighed dertil på arbejdspladserne, i omgangen med mennesker, i familien, iblandt Guds folk, og enhver lejlighed, som vi udnytter til at gøre det gode, styrker os i troen og hjælper os til ikke at lade hænderne synke i mismod og træthed.

Hvis trætheden får overtaget, avler den yderligere træthed. Til sidst slumrer sjælen ind i døden.

Skal det lykkes os i praksis, må vi holde os meget nær til Herren. Vi bør ikke gå ud i hverdagen uden at have lyttet til hans røst i Den hellige Skrift. I egen kraft magter vi ikke at gøre det gode under alle omstændigheder, slet ikke når vi lønnes med det onde; men fylder Kristi Ånd vort hjerte, da kan vi gøre det – og vi bliver så glade om hjertet, når vi gør det.

Samspillet mellem sjæl og legeme

Kommer der mismod, irritation og vrede ind i vort hjerte, påvirker det vort legeme. Holder vi derimod vor sjæl fri af trætheden og mismodet, påvirker det vort legeme i gunstig retning.

Ånd, sjæl og legeme er en enhed. Derfor kan ingen del af denne enhed lide, uden at det påvirker de andre dele.

Der er en træthed, som hører med til, at vi er mennesker. Denne naturlige træthed skal vi respektere og afhjælpe ved den nødvendige hvile.

Men der er også en træthed, som vi ikke bør give efter for. Det er mismodets træthed eller vantroens træthed. Bukker vi under for den, ender vi i en ladhed, som vi evigt vil fortryde.

Mørkets magter angriber Guds folk her i endens tid og vil trykke os ned i håbløshed og mismod. De vil gøre det ekstra svært for os at bede. Når vi skal til det, føler vi os så trætte. De vil afholde os fra at komme sammen for at styrke hverandre i troen. Når der er møde, er vi for trætte.

De angriber os ved at fordømme os. De plager os med uophørlige anklager og påmindelser om alle vore synder, fald og nederlag. Målet er at få os til at give op.

De vil gøre os så trætte, at vi resignerer.

Men mørkets magter er besejrede fjender. Vor Herre Jesus har taget al magten fra dem og retten til at anklage os. I hans navn kan vi derfor slå mismod ud af vort sind, rejse os op og gøre det gode.

Lad os da gøre det!